EBÜ'L-GARÎB İSFEHÂNÎ

Çeşitli hâller ve kerâmetler sahibi velîlerden ve derin âlimlerden. Anadolu'ya gelen evliyânın ilklerindendir. Sıkıntılara ve belâlara sabrından dolayı kendisine "Hululî" nisbet edildi. Künyesi gibi kendisi de garîb olan bu mübârek zâtın ismi, doğum ve vefât târihleri bilinmiyor. Yalnız İsfehân'da doğduğu oraya nisbet edilmesinden ve Tarsus'ta vefât ettiği de duâsının kabûl olduğu bildirilmesinden anlaşılmaktadır. İlimde âlim, ahlâkta güzel, zâhid, cömert, âbid, şefkatli olan Ebü'l-Garîb İsfehânî hazretleri, Allahû teâlânın dînini yaymak, O'nun kullarına, sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın tebliğ ettiği güzel dînini duyurmak için ilim tahsil etti. Bu yolda ömrünü feda etti. Öğrenmiş olduğu ilmi öğretmek, üstatlarından almış olduğu feyzi insanlara dağıtmak, dîn-i İslâmı onlara tebliğ etmek için, müslümanların Anadolu'da serhat şehri olan Tarsus'a gitmek istedi. Bu arzusunun tahakkuku içinde hep duâ ederdi. Çeşitli yerlere seyahatleri oldu. Şîrâz'da bulundu. Şeyh Ebû Abdullah-ı Hafif onu çok severdi.

Birgün Şîrâz'da rahatsızlandı. Öyle ki, ölümünün yakın olduğunu hissetti. Dostları çevresine toplandılar. Onlara "Allah rızâsı için benim sizden bir ricam var, lütfen kabûl ediniz" dedi. Başındakiler "Buyur, söyle elbette kabûl ederiz" dediler. "Eğer burada vefât edersem, beni kâfirlerin kabristanına defn edersiniz, benim sizden isteğim budur" dedi. Dostları hayret edip, "Bu ne biçim söz?" diye çıkıştılar. "Bilirsiniz ki, ben Allahü teâlâya her yalvarışımda; "Yâ Rabbî! Eğer senin yanında bir kıymetim varsa, benim canımı Tarsus'ta al" diye duâ ediyorum. Ama ne yazık ki, şimdi burada ölüm döşeğindeyim. Anladımki, O'nun yanında hiç kıymetim yokmuş" buyurdu. Çok geçmeden sıhhat alâmetleri göründü, bir müddet sonra da ayağa kalktı. Tarsus'a gitti. Orada talebeler yetiştirip, insanları irşâd etti. Gönülleri ferahlattı. Doğunun ilimdeki feyz ve bereketinin tohumlarını oraya serpti. Bir müddet sonra da arzusu gerçekleşti. Vefât edip, Mevlâsına kavuştu. Oraya defn edildi.

Arkadaşlarından biri anlatır: Tarsus'ta Ebü'l-Garîb hazretlerinin yanına gittim. Öyle bir hastalığı vardı ki, iki uyluğu şişmiş, dizinden ökçesine kadar olan kısmı yarılmış, kan ve irin akmaktaydı. Hâli çok acayipti. Gören acımaktan kendisini alamazdı. Bu hâlinle de ibâdetlerini terk etmez, daha fazlasını yapacağım diye uğraşırdı. Dilinden "Lâ ilâhe illallah" ve "Estağfirullah" kelimelerini hiç eksik etmezdi. Halktan biri kendisini görüp, "Hâlin nasıl, iyi misin?" diye sordu. "Çektiğimi görüyorsun. Ama henüz "Bana (bu) dert(gelip) çattı. Sen merhametlilerin en merhametlisisin" (Enbiyâ-83) diye Rabbime yalvarmadım. Çünkü ben O'nun kuluyum ve ondan gelen her şeye râzıyım, sabrederim" buyurdu.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül-üns sh. 161